

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: STÆVNEMØDET

Citation: Aarestrup, Emil: "STÆVNEMØDET", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid59575/facsimile.pdf>
(tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

STÆVNEMØDET.

Høistærede, forlad mig!
Nu har jeg ingen Stunder!
Mit Sind er occuperet,
Og det er intet Under.

Jeg venter her en Dame —
Smil ei saa klogt! De finder
Ei hendes Lige, søgte
De blandt Millioner Qvinder.

Hun er et Mesterstykke —
Af hvem, det veed jeg ikke —
Naturligviis moderne,
Men tænkt som en Antike.

Alt Draperie henaandet;
Romantisk kydske Lemmer,
Hvorover hele Jordens
Elendighed man glemmer.

Det lille Rosenøre
En Labyrinth af Ynde,
Hvori to Slinger præke,
At det er sødt at synde.

Man fatter neppe Blikkets
Forunderlige Kjækhed,
Der, saa at sige, smelter
Med næsten himmelsk Frækhed.

Paa Hagen er et Mærke,
Indbrændt af Elskovsguden,
Hvis Moder selv har ingen
Sødere Plet i Huden.

Og denne Foraarsskabning,
Hvis rørende, naive
Og sværmeriske Væsen
Jeg ikke kan beskrive —

Hos hvem man vel kan tvivle,
Om Aanden gjøres nødig,
Og om den, blandt saa meget,
Ei reent er overflødig —

Har selv forfattet disse
Smægtende, krumme Linier,
Og sat mig Stævne under
De næsten nøgne Pinier.

Bemærker De i Luften
En vis ambrosisk Aanden?

Den kommer fra Papiret,
Jeg holder her i Haanden.

I Seglet sees en Amor
Henover Havet ile;
Han seiler paa sit Kogger
Og roer med sine Pile.

Gaa derfor, gaa, min Herre!
Hør! Uhret repeterer —
Ni — ti — halv tolv! — Jeg nægter
Det ikke, De generer.
